

Kies
VOOR MIJ

Kies
VOOR MIJ

Stefanie Van Mol

Schrijver: Stefanie Van Mol
Coverontwerp: Depositphotos©
ISBN: 9789402148022
© Stefanie Van Mol

*Lieve kleine prinses,
Dit boek draag ik op aan jou.
Je bent ons klein mirakelkindje.
Blijf altijd jezelf.
Ik hou oneindig veel van jou.*

1.

Camille

De koele zeelucht blaast mijn lange zwarte haar over mijn schouders. Ik steek mijn neus vooruit en snuif die unieke, onmiskenbare zeegeur naar binnen. Sommige dingen veranderen nooit, en het effect dat zeelucht op mij heeft is een van die dingen. Mmm, wat hou ik van de zeelucht. Het zachte gesuis van de golven klinkt als muziek in mijn oren. Ik kan nog steeds niet geloven dat we hier zijn. Al een jaar hebben Karen en ik hiernaar uitgekeken, maar nu is het eindelijk zover. Ik ben doodsbang en dolenthousiast tegelijk.

Vanuit het appartement hoor ik Karen naar mij roepen: 'Een beetje hulp is welkom!'

Ik doe het schuifraam open en loop haar tegemoet. Ze is verward in een intense strijd met haar koffer. Waarom heeft ze ook eigenlijk zoveel gerief mee? Ongelofelijk dat zo een klein meisje zoveel spullen nodig heeft. Ik snel haar tegemoet en met ons tweetjes trekken we de koffer op het bed en ploffen er vervolgens beiden naast.

‘Ik kan amper geloven dat we hier geraakt zijn.’

Karen glimlacht naar mij. ‘Ik zei je toch dat het wel zou lukken?’

Ik weet nog goed hoe Karen met het idee gekomen was om onze laatste zomer voor de hogeschool samen door te brengen aan de zee. Haar ouders hebben hier een appartement en gebruiken het amper. Ik zag het idee natuurlijk meteen zitten, maar mijn vader was niet bepaald dolenthousiast. Hij had meteen allerlei doemscenario’s in zijn gedachten. Hij was er absoluut niet gerust op dat twee jonge meisjes zoals wij hier alleen zouden verblijven. Gelukkig hebben Karen haar ouders ervoor gezorgd dat ik toch mee kon gaan. Het is maar een geluk dat hij niet weet wat we allemaal gepland hebben, want dan had hij me zeker niet laten vertrekken. En hier zijn we nu.

Deze avond gaat Karen me meenemen naar een rockconcert hier in het casino. Kan je dat geloven? Ik, Camille Van Damme, zou deze avond naar een rockconcert gaan. En niet gewoon zomaar een rockconcert. Deze avond ga ik naar het concert van Full Moon. Die naam op zich zegt niet veel, maar vanavond zal ik voor het eerst in vijf jaar hem terugzien.

Ik vraag me af of hij nog steeds hetzelfde is. Zou hij er nog steeds uitzien zoals hij in mijn herinnering gegrift staat? Of zou hij er helemaal anders uitzien? Zou hij me nog herkennen? Zoveel vragen spoken door mijn hoofd, en ik kan alleen maar hopen dat ze deze avond allemaal beantwoord zullen worden.

Jonathan, de drummer van Full Moon, was vroeger mijn buurjongen. Hoewel? Buurjongen is niet het juiste woord; hij was veel meer dan alleen maar mijn buurjongen. Hij was mijn beste vriend, de eerste jongen die me kuste, de eerste jongen op wie ik stapelverliefd werd. We haalden allerlei kattenkwaad uit en waren zelfs op school onafscheidelijk.

Al op jonge leeftijd had hij een enorme passie voor muziek. Toen zijn vader hem voor de keuze stelde zijn familie of muziek, had hij zijn koffers gepakt en was hij vertrokken. Ik herinner me nog goed zijn laatste woorden.

Mijn gsm maakt het sms-geluidje van Jonathan. Meteen hol ik ernaartoe. Als hij me sms't staan me altijd doldwaze avonturen te wachten.

Jonathan: *Kom snel naar onze plek.*

De sms van Jonathan zorgt ervoor dat ik ongerust ben. Zonder erbij na te denken trek ik mijn dikke trui aan en hol naar het speelplein wat verderop bij ons in de wijk. Jonathan zit al op het houten bankje te wachten als ik

aankom. Van een afstandje blijf ik even naar hem kijken. Hij leunt met zijn ellebogen op zijn benen en heeft zijn gezicht in zijn handen begraven. Zijn hele lijf staat gespannen, en ik weet nu al zeker dat wat hij ook te vertellen heeft me niet gaat bevalen.

Ik plof me naast hem neer en zie meteen zijn koffer staan.

‘Waarom staat jouw koffer hier?’ Ik kijk hem bezorgd aan. ‘Ga je op reis?’

Van zodra hij opkijkt zie ik zijn bloeddoorlopen ogen. Heeft hij nu gehuild? Jonathan huilt nooit; hij is zonder twijfel de stoerste kerel die ik ken. Wanneer hij me blijft aankijken en niks zegt, leg ik voorzichtig mijn hand op zijn been.

Hij springt meteen recht van de bank en begint te ijsberen. Waarom reageert hij zo? Het is niet de eerste keer dat ik hem op die manier aanraak. Misschien weet hij het? Zou iemand het hem verteld hebben? Is hij bang van mij omdat hij eindelijk weet dat ik verliefd ben op hem?

‘Camille, dit is de laatste keer dat je me ziet.’

Wát?

‘Jonathan, wat is er aan de hand? Als dit gaat over mijn ge...’

‘Het heeft niets met jou te maken,’ onderbreekt hij me. ‘Mijn pa is erachter gekomen dat ik me niet heb ingeschreven voor het toegangsexamen voor de unief. Hij dwingt me om te kiezen tussen mijn familie en mijn muziek.’

‘O mijn god, dat is verschrikkelijk!’

Hij kijkt me met die verdrietige blik terug aan.

'Ik moet kiezen voor de muziek, Camille, dat begrijp je toch?'

'Natuurlijk, Jonathan, mijn steun heb je altijd, dat weet je toch?'

Hij lacht naar me, terwijl er een eenzame traan over zijn wangen rolt. Het kost me alle moeite om ze niet weg te vegen. Ik begrijp het niet; dacht hij nu echt dat ik hem niet zou steunen? Ik weet hoeveel zijn muziek voor hem betekent, en ik ben misschien een beetje bevooroordeeld, maar hij is de beste drummer aller tijden.

'Dat betekent dat ik deze avond nog vertrek, Camille. Ik weet nog niet waarnaartoe, maar ik moet voor mijn muziek kiezen.'

Ik staar hem even in stilte aan. Het zal niet makkelijk zijn, maar we hebben geen andere keuze.

'Oké, geef me een halfuurtje, en dan is mijn valies klaar.'

'Wat?' vraagt hij verbaasd. 'Zou jij met me meegaan?'

Wat voor een vraag is dat nu – ik zou hem altijd en overal volgen.

'Natuurlijk, Jonathan. Wacht gewoon hier. Ik ben zo terug.'

Ik ga rechtstaan van het bankje, en voor ik weet wat er gebeurt staat Jonathan voor me. Zijn gezicht is slechts een paar centimeter van het mijne verwijderd. Zijn hand streelt door mijn haar en hij duwt me zo dicht tegen hem aan dat ik zijn warme adem over mijn lippen voel. Ik moet zeker aan het dromen zijn, want volgens mij gaat hij me kussen. Wanneer zijn zachte lippen op de mijne drukken, smelt ik volledig.

Hier heb ik zo lang naar uitgekeken.

Op honderdduizend manieren heb ik deze kus beleefd in mijn wildste dromen. Maar nooit had ik kunnen dromen dat het zo fantastisch zou zijn. Wanneer ik zucht, grijpt hij zijn kans. Zijn tong streelt over mijn lippen, en wanneer ik hem toegang geef gaat hij op verkenning. Onze tongen zijn verstrengeld in een erotische dans.

In mijn hoofd weerklinkt maar één melodietje honderden keren: Jonathan kust mij, Jonathan kust mij, Jonathan kust MIJ.

Wanneer de kus eindigt, ben ik nog steeds in een roes. Ik kan niet geloven dat ik zonet mijn eerste kus gekregen heb, en dan nog wel van Jonathan.

Kan het leven nog beter worden dan dit?

Als ik opkijk, zie ik de verdrietige blik in zijn ogen.

'Ik kan je niet laten meegaan, Camille.'

Hè? Wat zei hij nou?

'Maar Jonathan...'

Hij streelt opnieuw door mijn haren en trekt me dicht tegen hem aan, tot we neus tegen neus staan.

'Dat kan ik je niet aandoen, Camille. Ik wil niet dat je voor mij je familie achterlaat. Dat kan ik gewoon niet.'

Hij drukt zijn lippen nog één keer tegen de mijne en laat me dan los. Hij grijpt zijn rugzak, kijkt me nog één keer aan en zegt: 'Vaarwel, Camille.'

Tot op vandaag denk ik elke dag aan Jonathan. Ik beeld me dan in hoe het zou zijn als ik met hem was meegegaan. Zou hij dan ook zo een grote muzikant geworden zijn? Zou zijn band ook beroemd geworden

zijn? Of zou ik hem in de weg gestaan hebben? En wat zou er van mij geworden zijn?

Eens ik doorhad dat hij de drummer was van Full Moon heb ik zijn carrière gevolgd. Hij is volwassen geworden, maar ik herken hem nog steeds uit de duizend. De spieren en tatoeages had hij vroeger niet, maar die diepe groene ogen die je met één enkele blik kunnen doorboren, die heeft hij nog steeds.

Waarom zit ik me nu eigenlijk zo op te jagen? De kans dat hij mij effectief ziet is bijna onbestaand. En in tegenstelling tot hem ben ik wel veranderd. Er zullen duizenden mensen zijn op het concert. Maar toch zal niks of niemand me daar weghouden.

‘Oké, wat doen we eerst?’ vraag ik nieuwsgierig.

Karen lacht naar me en haar ogen beginnen te fonkelen. Ik weet uit ondervinding dat het altijd gevaarlijk is als die fonkeling verschijnt. Die voorspelt meestal niks goeds.

‘Binnen een paar uurtjes moeten we op het concert zijn, en we gaan jou omtoveren tot niemand je nog herkent.’

Ik kreun hard. Zie je wel? Die fonkeling voorspelt echt niks goeds.

Karen probeert me al jaren te overtuigen om iets aan mijn looks te doen. Ik weet wel dat ik niet bepaald de meest modebewuste tiener ben, maar ik hou van mijn alledaagse look. Ik hou er niet van om in de spotlights te staan, en dat is exact wat Karen wel wil.

‘Kom op, Camille,’ moedigt ze me aan. ‘Mijn ouders en ik hebben ervoor gezorgd dat je mee kon naar hier, nu moet jij me ook mijn pleziertje gunnen.’

‘Oké,’ geef ik toe. ‘Maar dat is de laatste keer deze vakantie dat je dat excuus mag gebruiken.’

Diezelfde fonkelingen verschijnen opnieuw in Karens ogen als ze beseft dat ik eindelijk heb toegegeven.

Hier gaan we dan maar, zeker?

Vol ongeloof kijk ik naar mijn beste vriendin.

‘Karen, je weet toch dat mijn vader me vermoordt als hij me zo zou zien?’

Hoe kon ze nu denken dat dit een goed idee was? En waarom laat ik me ook altijd overhalen door Karen? Het zou niet de eerste keer zijn dat ze me in de problemen brengt met haar fantastische ideeën. Karen heeft een echte gave: de gave om mij in de nesten te werken. Want op een of andere manier slaagt zij er altijd in om buiten het vizier te blijven.

‘Komaan, Camille, je vader komt er nooit achter. Hij is ervan overtuigd dat mijn ouders ons in de gaten houden, weet je nog?’

Ik staar naar mijn spiegelbeeld, maar kan amper geloven dat ik dit ben. Karen heeft niet gelogen toen ze zei dat ze ervoor zou zorgen dat ik onherkenbaar zou worden. De outfit die ze had klaargelegd was volgens haar ideaal voor een rockconcert. Ik kan het niet weten, ik ben nog nooit eerder naar zo’n concert geweest, maar de Camille die naar me terugkeek vanuit de spiegel ziet er zo anders uit dat volgens mij mijn eigen vader me niet meer zou herkennen als hij me nu tegenkwam.

Mijn eeuwige losse jeans heeft plaats moeten maken voor een strakke, zwarte leren broek. Op het eerste zicht zag de broek er absoluut ongemakkelijk uit, maar van zodra ik ze heb aangetrokken voelt het als een tweede huid. Ik had nooit verwacht dat ze zo zacht zou aanvoelen. Het topje dat Karen heeft uitgekozen is strapless en aan de bovenrand afgewerkt met kleine, blinkende pareltjes. Het is de eerste keer dat ik een kledingstuk aandoe dat zo aansluit, en ik ben niet helemaal zeker of ik dit wel aandurf. Karen heeft me een paar van haar sneakers aangeboden en een leren vest om de outfit compleet te maken.

Mijn lange zwarte haar, dat ik normaal altijd in een slordige dot draag, heeft ze los gelaten en geföhnd in losse krullen. Het lijkt maar een kleine verandering, maar voor mij is het dag en nacht verschil. Door de make-up zijn mijn sproetjes een voor een verdwenen. Karen komt tevoorschijn in mijn spiegelbeeld en ze heeft nog een paar oorbellen bij zich. Ze geeft ze voorzichtig aan mij en ik doe ze in. Aan de kleine hangertjes hangen een paar zwarte veren.

‘Je ziet er geweldig uit,’ zegt Karen trots.

‘Ik denk niet dat iemand me zal herkennen,’ zeg ik vol verbazing. ‘Ik herken mezelf amper.’

Ik trek Karen voorzichtig tegen me aan in een knuffel. Soms wou ik dat ik Karen kon vertellen hoeveel ze voor mij betekent. Ik denk dat ze soms niet half beseft hoeveel. Ze staat altijd voor me klaar; zelfs nu wist ze me te redden van mijn vader.

Je hebt echt geen idee hoelang Karen hier al naar uitgekeken heeft. Karen en ik hadden een volledig plan in

elkaar gestoken om Jonathan terug te zien. Met kerst had ik Karen dan ook een duoticket cadeau gedaan voor het concert van Full Moon. Natuurlijk had Karen erop gestaan dat ik met haar zou meegaan. Het enige probleem was, zoals altijd, mijn vader. Sinds het overlijden van mijn moeder mag ik nog amper het huis verlaten. Hij is als de dood om zijn enige dochter ook te verliezen. Enerzijds kan ik hem wel begrijpen, en ondertussen ben ik er ook al aan gewend, maar welk tienermeisje wil er nu niet naar een rockconcert?

Als ik eraan denk dat mijn vader dit zou ontdekken, dan breekt het angstzweet mij uit, maar toch wil ik heel graag meegaan. Mijn nieuwsgierigheid is nu eenmaal groter dan mijn angst. Voor het eerst in mijn leven wil ik het gevoel hebben dat ik echt leef. Karen zal wel gelijk hebben: wat is de kans dat mijn vader hier ooit achter komt? Gelukkig hebben Karens ouders mijn vader kunnen overtuigen. Zij hebben mij altijd beschouwd als hun tweede dochter, en zij vinden ook dat het hoog tijd wordt dat ik eens buiten kom.

De deurbel gaat, en ik hoor Karen naar de inkom rennen. De pizzajongen staart goedkeurend naar Karens decolleté, waarna hij het geld in ontvangst neemt. Ik ben er inmiddels aan gewend dat alle jongens zo naar Karen kijken. Ook al is ze zich daar zelf totaal niet van bewust. Soms wou ik dat jongens ook zo naar mij keken. Ik zou er veel voor overhebben om ervoor te zorgen dat het vuur oplaait in een jongen zijn blik als hij enkel nog maar naar mij kijkt. Een jongen die naar me kijkt alsof ik zijn hele wereld ben en voor de rest niks meer telt.

Een beetje zoals Jonathan naar mij keek, net voor hij me achterliet.

Ik schud mijn hoofd. Als ik van deze vakantie wil genieten, dan moet ik nu echt niet aan dat moment denken. Ik probeer me voor ogen te houden waarom ik hier ben. Aan het einde van deze vakantie vertrek ik naar de universiteit. Daar ga ik proberen mijn grote droom waar te maken, advocate worden. Mijn vader heeft er gelukkig wel mee ingestemd dat ik op kot mag gaan. Toen hij het idee de eerste keer hoorde, was hij niet bepaald gelukkig. Maar Karens ouders hebben op hem kunnen inpraten, en zijn erin geslaagd hem te overtuigen. Karen en ik zullen een appartement delen. Dat is een van de vele voorwaarden die papa gesteld heeft. Mijn vader is meegegaan om het appartement en de omgeving te bekijken, en na lang zagen heeft hij uiteindelijk toegegeven.

De heerlijke geur van verse pizza dringt in mijn neusgaten, en mijn maag maakt een knorrend geluid. Door de zenuwen heb ik de hele dag nog bijna niks gegeten. Mijn maag maakt dan nu ook duidelijk dat het hoog tijd is dat ik dat wel doe.

‘Dat ruikt heerlijk.’

Karen neemt een spie pizza en bijt er een stukje van.

‘Het ruikt niet alleen lekker, het is gewoon overheerlijk.’

Ik neem plaats naast Karen in de sofa en pak ook een spie pizza. De eerste hap voelt alsof hij tot in mijn kleine teentje zakt. Karen heeft gelijk: dit is overheerlijk. Een van de beste pizza’s die ik ooit al gegeten heb.

‘Om hoe laat moeten we op het concert zijn?’ vraag ik nieuwsgierig.

‘Ik stel voor dat we voor het concert nog even iets gaan drinken.’

Karen zegt het zo nonchalant dat ik even zou vergeten wat ze juist zei. Eens het tot me doordringt wat ze bedoelt kijk ik haar aan. Ze moet duidelijk de verschrikte blik op mijn gezicht gezien hebben als ze snel verdergaat.

‘Voor je zegt dat het geen goed idee is: ik droom al jaren van een avondje uit met jou, en nu het eindelijk zover is, ben ik van plan er zo veel mogelijk uit te halen.’ Ze kijkt me smekend aan voor ze verdergaat: ‘Vertrouw me nu maar gewoon.’

Ik knik voorzichtig. Karen weet dat ik haar niks kan weigeren, al zeker niet als ze zo naar mij kijkt. En daarbij: wat is het ergste wat er kan gebeuren?

We wandelen een klein, maar gezellig cafeetje binnen. Mijn maag maakt een salto van de zenuwen. Ik hoop maar dat Karen beseft dat dit voor mij allemaal nieuw is, en dat ik helemaal geen idee heb van wat me te wachten staat. Ze neemt mijn hand vast en geeft er een geruststellend kneepje in, voor ze me meesleurt naar een rond tafeltje aan de zijkant van de zaal.

De ober komt langs en kijkt met dezelfde blinkende ogen naar Karen als de pizzajongen van daarnet. In mijn binnenste lach ik, want ik weet dat Karen ook deze keer niks doorheeft. We bestellen onze drankjes, en als de

ober uit het zicht verdwijnt kijkt Karen me met pretoogjes aan.

‘Wie had ooit gedacht dat ik dit nog zou meemaken?’ zegt ze vrolijk. ‘We gaan het er deze avond eens goed van nemen.’

Ik glimlach en besef dat ze gelijk heeft: een avond als deze hebben we nog nooit eerder samen beleefd. Gelukkig hebben we de hele zomer nog om veel dingen samen te doen. Ik maak mezelf niet de illusie dat ik op kot meer vrijheid zal hebben. Mijn vader kent zijn wereld, en ik ben er zeker van dat er voldoende mensen zijn die me in de gaten zullen houden.

De ober brengt onze oranjekeurige cocktail, en opeens vraag ik me af of dit wel een goed idee is. Ik heb nog nooit eerder alcohol gedronken, en het laatste wat ik wil is dat er deze avond iets misloopt. Karen steekt haar glas omhoog en we klinken op onze eerste avond van de vakantie. Ik breng het glas naar mijn lippen en neem voorzichtig een eerste slokje; tot mijn verbazing is het heel zoet. Karen drinkt gulzig van haar glas, en nog voor ik een paar slokken genomen heb is haar glas al bijna half leeg. Het is duidelijk dat zij meer oefening heeft gehad dan ik.

Ik plaats het glas terug op de tafel en mijn blik dwaalt door het cafeetje. Bijna alle tafels zijn gevuld, en de meesten hebben het over het aankomende concert. De ene tafel is al luidruchtiger dan de andere, maar een paar tafels naast ons is het meeste rumoer. Vijf jongens zitten elkaar te jennen en uit te dagen om te zien wie er het meest kan drinken. Sommigen van hen zitten al behoorlijk boven hun theewater.

Karen volgt mijn blik en schudt al lachend haar hoofd.
'Boys will be boys.'

Ze geeft me een knipoog en kijkt me geruststellend aan. *'Probeer te ontspannen en geniet van je avondje.'*

Ik weet wel dat ze gelijk heeft, maar er komen zoveel nieuwe dingen op mij af dat ik niet weet waar ik eerst moet kijken.

Het tafeltje met luidruchtige jongens besluit het voor bekeken te houden. Ze wandelen naar buiten, maar wanneer ze voorbij ons wandelen, komen er twee jongens uit hun groep bij ons zitten. Eentje naast mij en eentje naast Karen. Ze zijn zo dronken dat ik amper versta wat ze zeggen. De kerel naast mij schuift dichterbij en legt zijn hand op mijn dij. Ik verkramp en hij komt met zijn hoofd naar mijn oor. Zijn adem ruikt naar drank en hij raakt amper uit zijn woorden.

'W-w-w-wat doen twee mooie meisjessssss als jullie hier alleen?'

Ik kijk angstig naar Karen, die de jongen naast haar wegduwt. Ze staat recht en verlost me uit de grip van de dronken kerel.

'Wij gingen er net vandoor. Tot later, jongens.'

Ik grabbel nog snel mijn handtas van de tafel en loop achter Karen aan naar buiten. Eenmaal buiten in de frisse lucht kan ik weer tot adem komen. Karen giert van het lachen.

'Heb je de uitdrukking op hun gezicht gezien?'

Ik snap niet dat ze op een moment als dit kan lachen. Wie weet wat er had kunnen gebeuren?

'Je bent toch zeker dat ze ons niet achterna zullen komen?'

‘Natuurlijk niet, lieverd,’ stelt ze me gerust. ‘Kom, laat ons naar de concerthal gaan. Hoe eerder we daar zijn, hoe beter onze staanplaatsen. Wie weet krijgen we de band nog te zien.’

Karen glundert.

Het is jaren geleden dat ik haar zo enthousiast gezien heb over iets. Ik kan enkel meelachen en volg haar in de richting van de concertzaal. Mijn eerste rockconcert ooit. Ik heb geen idee wat te verwachten. Maar ik weet nu al dat ik deze avond hoe dan ook nooit zal vergeten.

2.

Jonathan

Met mijn handen trommel ik ongeduldig een ritme op de tafel. De serveerster heeft net onze bestelling opgenomen, en nu kan ik enkel wachten tot mijn eten komt. Samen met mijn groepsmaten ben ik even kunnen ontsnappen aan de drukte. De geluidstechnici zijn momenteel volop bezig met de laatste voorbereidingen voor het concert van deze avond. Pas binnen een klein uurtje worden ik en mijn bandmaten terugverwacht voor de soundcheck, wat ons de tijd geeft om nog snel een hapje eten te bemachtigen in de nabijgelegen Pizza Hut.

Zoals altijd raast de adrenaline door mijn lijf vlak voor een concert. Muziek is altijd al mijn leven geweest. Ik